

Šesť nových
anjelov...

str. 1-2

Netradičné
turistiky
so súťažou...

str. 3

Basketbaloví
žiaci na domácej
palubovke...

str. 8

Spišský

PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

1 jún 2017

POLITIKA MUSÍ BYŤ SLUŽBOU A NIE OBCHODOM

(rozhovor s Rastom Javorským)

V politike ste už 17 rokov. Živíte sa ale podnikaním. Okrem toho máte 4-člennú rodinu. Ako sa dajú zvládnuť tri tieto samostatné svety súčasne?

Určite dajú. Samozrejme si to vyžaduje veľké nasadenie, najmä ak nechcete ani jeden z týchto svetov o nič okradnúť. A o to sa snažím aj ja. Rodina je pre mňa posvätná, možnosť užiť ju je mojou povinnosťou a venovať sa politike považujem za svoje poslanie, možnosť urobiť niečo navyše, aj pre iných. Nechcem sa uspokojiť s tým, že sa dokážem postarať o svojich najbližších. Rodičia ma celý život učili, že okolo nás žijú aj ľudia, ktorí pomoc iných potrebujú. A ak im ju dať môže-

me, tak je to našou povinnosťou. A to je dôvod, prečo som sa rozhodol vstúpiť do politických vôd.

„Môžem sa každému pozrieť priamo do očí a rozhodovať sa vždy podľa svojho vedomia a svedomia.“

Tie vody ale bývajú mútné a nálepka „politik“ je dnes na Slovensku skôr hanlivým prívlastkom ako niečím hodným obdivu. Nevadí vám, že aj na vás sa môžu ľudia pozeráť ako na človeka, ktorý chce s pomocou politickej kariéry zbohatnúť?

Nikomu nič nedlhujem, nikomu nie som ničím zaviazaný, nikdy som nič

neprivatizoval, môžem sa slobodne rozhodovať, nikto na mňa nemá nič kompromitujúce. To platilo pred

mojím vstupom do politiky a platí to dodnes. Môžem sa každému pozrieť priamo do očí a rozhodovať sa vždy podľa svojho vedomia a svedomia. Som členom KDH, ale toto členstvo mi nijako nekomplikuje správanie sa a rozhodovanie. Ako konzervatívny človek vyznávam hodnoty, v ktorých je na prvom mieste človek. A hlavne

človek v ťažkostiach. Taký, ktorý sa síce snaží, ale nemá možnosti zabezpečiť slušný štandard na život pre seba a svojich najbližších. Sú to mnohopočetné rodiny, zdravotne postihnutí ľudia, dôchodcovia, nezamestnaní, ale aj slobodné matky s deťmi. Tým sa snažím pomôcť. Politickú prácu vnímam ako službu. Na prvom mieste tým, ktorí to najviac potrebujú. Žijeme v regióne, ktorý nepatrí k tým najbohatším a najrozvinutejším. Takých ľudí tu je, logicky, veľa. Takže aj práce pre politika ste ako vy je tu dosť?

Presne tak. Žijeme v krásnom meste, ale jeho srdcom a krvou sú ľudia. Bez

pokračovanie na str. 2

editoriál

Lásky čas máme za sebou. Aj tento rok sa začal sviatkom práce a tí, ktorí ju majú asi makali ako diví, aby zahriali. Pretože studení muži Gašpar, Melichar a Baltazár tento rok so sebou zobrali aj všetkých svojich studených bratrancov. A tak majú priat láske. V teple, pod perinou. Budúci rok vo februári bude možno poďrodnic praskať vo švikoch. Až posledné dni najromantickejšieho mesiaca v roku pripomínali skutočnú jar a možnože už aj blížiacie sa leto. A tak si mohol vychutnať naše krásne námestie, kúpajúce sa v lúčoch slnka, aj pán prezident Andrej Kiska. Ten prišiel podporiť štart jednej krásnej akcie. Cyklojazdy združenia Parasport24. Je čťou pre naše mesto, že peletón zložený z hendikepovaných ľudí a známych osobností slovenského showbiznisu vyštartoval práve od nás. Pri tej príležitosti sa Spišská Nová Ves opäť zapísala do Slovenskej knihy rekordov. Okruh po námestí urobilo 700 cyklistov, na čele s prezidentom Kiskom. Rekordy nám zjavne chutia. Možno keby niekto porátať, koľko Novovešťanov a Novovešťaniek chodí pracovať do zahraničia, mali by sme o rekordný zápis viac. A rovnako veľkolepo, ako sa končil máj, začal aj jún. Najprv sa na trávniku futbalového štadióna predviedli škôlkári a potom prišiel na rad smiech. Detská spartakiáda, aj atrakcie v centre mesta boli super oslavou Medzinárodného dňa detí. Podujatia zaradené do akcie Dní humoru na Spiši nás, vo väčšine prípadov, dokázali príjemne pobaviť a umožnili aspoň na chvíľu zabudnúť na ťažkosti, ktoré nás občas trápia.

-leb-

6 NOVÝCH ANJELOV

Zamestnanci a dobrí ľudia sa starajú o opustené a choré deti nielen fyzicky, materiálne, ale aj duchovne.

Šesť maličkých, zdravotne ťažko postihnutých, detí z domu Charitas sv. Jozefa v Spišskej Novej Vsi prijalo sviatosť krstu. Stali sa z nich malí anjeli. Od skorého rána ratolesti

pokračovanie na str. 2

Kto chce s vlkami...

dokončenie zo str. 1

nich by to boli len chladné a bezduché stavby a opustené parky. Nádherné, ale neživé. To, čo mám na Spišskej Novej Vsi ešte radšej než jeho vonkajšiu krásu je jeho krása vnútorná - jeho obyvatelia. Stretávam sa s nimi dennodenne a pozorne ich počúvam. Dobré preto viem, že sú to hrdí, statoční a pracovití ľudia, ale oprávnené sa ešte na veľa vecí sťažujú. Už rímski cisári vedeli, že ľudia potrebujú chlieb a hry. Tých hier Novovešťanom mesto dáva plné priehrštie. Oveľa horšie je to s tým symbolickým chlebom. V našich podmienkach je to práca. Už viac než 16 rokov nás investori s pracovnými ponukami obchádzajú a počet obyvateľov Spišskej Novej Vsi z roka na rok klesá. Z mesta odchádzajú kvôli práci. S nimi, žiaľ, klesá aj význam mesta v regióne. A kompetentní to nielenže neriešia, ale o tom ani hovoriť nechcú. Pre mňa je to, naopak, hlavná téma, o ktorej by som rád hovoril a ešte radšej hľadal spôsoby ako sa o nové pracovné príležitosti pre našich ľudí pobiť.

Blížia sa voľby do vyšších územných celkov. V Košickom samosprávnom kraji pracujete 4 roky ako poslanec a na túto funkciu kandidujete znova. S čím ste za uplynulé funkčné obdobie spokojný a s čím nie?

Ešte než vám odpoviem konkrétne, chcem povedať pár slov o samotnej inštitúcii, ktorou je Košický samosprávny kraj. V spektre verejných inštitúcií je na samom okraji záujmu. Málo sa o nej vie, málo sa o nej hovorí. Je to prvok regionálnej samosprávy. Má svoj úrad, aj poslanecký zbor. Ako štát, ako mestá a obce. Má svoje kompetencie a zodpovednosť. V našom prípade je to Košický kraj a v rámci neho úrad a poslanci rozhodujú o stredných školách, zdravotníctve, cestovnom ruchu, kultúre a z časti aj o doprave a cestách. Mojou „pracou“ je napríklad pomôcť pri zabezpečení financií pre stredné školy v Spišskej (nové okná pre „Stojan“), otvárať dvere iniciatívnym ľuďom s dobrými nápadmi na úrade VÚC a jeho organizáciách (napr. Nadácia 858). Samozrejmosťou je aj podporiť dobré nápady kolegov poslancov, ak sú prínosom pre náš okres. Napríklad som jedným z iniciátorov (hlavným je Stano Vospálek) výstavby kruhovej križovatky na vstupe do Smižian od Popradu. Podpora vzniku SKI BUS-u pre náš región (písali sme o tom v Patriote) Drobná podpora akcií v našom okrese.... Ako člen dopravnej komisie sa neustále snažím zvýšiť objem financií na rekonštrukciu ciest v našom okrese. Niekedy

sa to darí, niekedy menej. V každom prípade ale bojujeme s kolegami za Spiša ako sa len dá.

V našom meste už ste „politickou značkou“, známou osobnosťou. Menej známe sú ale fakty z vášho poslancovania v samosprávnom kraji. Taký je ale asi údel všetkých vašich kolegov. Čo vy na to?

Informovanosť o práci poslancov KSK je veľmi nízka. Som presvedčený, že veľmi veľa ľudí by ani nevedelo vymenovať siedmich poslancov za náš okres. Musím však povedať, že časť z nás poslancov je veľmi aktívna a veľmi výrazne pracujeme pre náš okres. Možnosť prezentácie našej práce je však veľmi obmedzená. Reálne neexistuje.

Nepáči sa mi to, ale robím proti tomu, čo môžem. Aj kvôli informovanosti ľudí, ktorých zastupujem, som sa rozhodol podporiť vznik Spišského Patriota. Média, ktoré financuje mesto, alebo samosprávny kraj, už roky dávajú priestor iba názorom zástupcov jednej strany. Rád som využíval stránky Spišského Patriota na to, aby som svojim voličom, ale aj tým, ktorí ma nevolili, skladal pravidelne účty svojej práce poslanca Košického samosprávneho kraja (ale aj toho v SNV).

V Patriote majú príležitosť odprezentovať svoje názory aj poslanci, ktorý sú členmi poslaneckého klubu Smer SD v KSK. Dalo by sa povedať vaši politickí konkurenti. Oni vám takúto príležitosť nedávajú. Prečo vy áno?

Pretože to považujem za slušné a potrebné. Ľudia majú právo dostať informácie o rôznorodých názoroch. Ja osobne s mnohými názormi mojich „konkurentov“ súhlasím. Ale ponúkam aj iné riešenia problémov ako oni. O dôvere rozhodnú voliči.

Komunikáciu s občanmi považujem za základ mojej politickej práce. Neprišiel som do politiky za obchodom, ale pokorne, s pocitom, že mám sily a teraz už aj skúsenosti ľuďom slúžiť. A robím to, ako najlepšie viem. Určite aj s chybami. Z tých sa ale snažím poučiť a nie zakrývať ich výhovorkami a obviňovaním iných. Nemám čo skrývať, nikto ma nemôže vydierať, slobodne som sa rozhodol a slobodne sa venujem práci politika. A tak to bude aj v budúcnosti. Nie reči, ale skutky za nás hovoria najlepšie. A ja, s menom, ktoré nesiem po svojich rodičoch, odmietam hazardovať dávaním nesplniteľných sľubov. Chcem mu dodať česť poctivou a tvrdou prácou nielen pre seba a moju rodinu, ale aj pre ostatných Spišiakov.

Ďakujem

-le-

šuška

Spišská Nová Ves mieri za ďalším titulom. Opäť Na internete si môžeme vyklikať, tentokrát titul NAI mesto Slovenska. Hlasovanie práve prebieha, čo nie je najlepšia správa pre niektorých usilovných klikačov-úradníkov. Tým môže zmať plány na letnú dovolenku. Ich nesmierna obetavosť a odosielenie hlasov už nášmu mestu priniesla titul Najkrajšie mesto Slovenska. Som rád, že ho máme a touto cestou chcem pochváliť vytrvalosť a snáživosť úradníka Tomáša R., ktorý bol v tej súťaži určite najčastejšie hlasujúcim človekom. Zaslúžil by si minimálne nový počítač. Určite nelení ani teraz a v novej hlasovacej

súťaži získava body pre Spišskú Novú Ves kde sa len dá.

Ocenenia hrejú pri srdci všetkých. Nedávno som sa o tom rozprával s priateľom, ktorého som stretol pred Mestským úradom. Zrazu sa otočil, smerom k Domu kultúry, a spýtal sa ma: „A ako sa ti páči táto časť najkrajšieho mesta na Slovensku?“ Obrovský nápis Čínsky obchod ale aj rozpadávajúce sa schody teda veľmi lákavo nevyzerali. Ale aká otázka, taká odpoveď. S miernou iróniou som odvetil: „Ber to ako prípravu na súťaž o Najkrajšie mesto Číny.“

-le-

V HLAVNEJ ÚLOHE DETI

Deti si svoj sviatok tento rok mohli užít do sýtosti. Darčeky nielen dostávali, ale jeden nám, dospelým, aj dali. A to vo forme spoločného cvičenia, silne pripomínajúceho dávne časy spartakiád. Len máklo z týchto čias stojí za spomienku, alebo oživenie. Ten kto videl cvičenie našich škôlkárov na trávniku futbalové-

ho štadióna musí uznať, že tento nápad je jednoducho výborný. Spišskonovoveské deti museli byť po celý rok veľmi dobré, pretože od mesta dostali nádherný darček. Otvorilo iba pre nich námestie a prinieslo tam spústu atrakcií. V mene rodičov, ktorí sa tam so svojimi ratolesťami mohli vybláznit, ďakujeme!

-le-

6 nových...

dokončenie zo str. 1

starostlivé pracovníčky Domu Charitas vychystali do farského kostola, kde na nich čakal, pán farár, Vladislav Saniga. „Naše detičky sú veľmi malé, najstaršie má len 3 roky. Ďakujem zamestnancom a krstným rodičom, že nám prišli pomôcť s prípravami. Každá krstná mama sa o svoje dieťaťko postarala,“ hovorí Alexandra Hovancová, riaditeľka zariadenia.

Dobří ľudia ešte nevymreli. Šesnásť mesačnému Robkovi sa krstnou mamou stala známa novoveská kaderníčka, Mirka Kulová. Dom Charitas navštevuje pravidelne so svojim vlastným, 9 ročným synom. „Do tohoto detského domova som začala chodiť pred rokom. Nič lepšie som pre seba nemohla urobiť. Všetky detičky sú tam dokonalé. Nikdy nezabudnem, keď som Robka videla po prvý krát. Tak kludne si tam ležkal a pozeral. Vyzeral zdravo. Povedali mi však, že je downík. Vzala som si ho na ruky a okamžite si ma získal svojim úprimným úsmevom a pohľadom. Bola to láska na prvý pohľad,“ opi-

„Okamžite si ma získal svojim úprimným úsmevom a pohľadom. Bola to láska na prvý pohľad.“

sala. Mirka chodí za Robkom pravidelne. „Je veľmi snaživý. Sedí už sám, napreduje. Spolu sa pohráme, cvičíme, chodíme von. V domove ma tetušky začali volať Robkova mamka. Stat' sa jeho krstnou bolo pre mňa veľké šťastie,“ prezradila nám. Aj napriek tomu, že tieto deti nemôžu vyrastať pri svojej mamke a oc-

kovi, a zväčša majú ťažké zdravotné problémy, pri krste prijali takéto mená. „Petra, Roberto, Helena, Juliana, Tobias a Alexander. Všetky deti z nášho detského domova sú pokrstené, z čoho máme veľkú radosť,“ povedala šťastná šéfka domu Charitas, Alexandra Hovancová.

-sim-

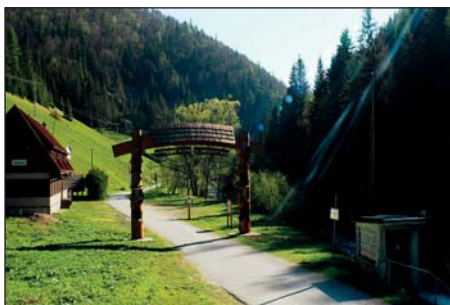
netradičné turistiky so súťažou: PO GLACKEJ CESTE

Poviete si. Čo už môže byť menej tradičné v turistike Slovenským rajom, ako prejsť po starej obchodnej ceste. A predsa. Tento prechod zo Stratenej do Hrabušíc, alebo lepšie povedané z údolia Hnilca do údolia Hornádu, sa málokedy ide tak povediac v kuse.

Väčšinou sa na Glackú cestu bežný turista pripojí na istý úsek a potom ju znova opustí, ako zabudnutú (turistickú) milenkú. A pritom je táto trasa krajinársky veľmi pekná a dá sa na nej navyše aj odskúšať, akú má človek kondíciu, alebo len jednoducho prešpacirovať s celou rodinou aj so zastávkami, ako celodenný výlet.

My sme sa, s mojou turistickou kamarátkou, vydali na túto trasu z Hnileckej strany, pravda najprv sme tam museli dôjsť autobusom zo Spišskej do Nálepky a potom odtiaľ vlakom do Stratenej. Vyrázili sme okolo ôsmej hodiny od centrálnej orientácie, v hádam najmalebnejšej dedinke Slovenského raja, stratenej v údolí Hnilca pod skaliskami Marčekovej, s pasovým názvom STRATENÁ. Dole popri hlavnej ceste po červenej značke, neskôr už po asfaltke odbočkou vľavo popod bránu do Slovenského raja, až k prvej zastávke našej púti, k brehom STRATENSKEJ PÍLY. Hoci je už polovica mája, tu pekne na stromoch i na lúkach vidno, že jar v hlbokých dolinách Hnilca začína podstatne neskoršie, ako v širokom údolí Hornádu. Z vody nám do očí blýska slnko, čo sa v iskričkách odráža na hladine rozširujúcej sa rieky, ale len na chvíľu, lebo už odbočujeme na zelenú značku do doliny ZAJFOV a ja idem tentokrát opačne, už nie po snehu, ako len pre necelým mesiacom, keď som tu robil okruh cez Geravy. Cesta dlhou dolinou Veľkých a Malých Zajfov trvá temer hodinu, ale vedie pekným údolím a len mierne do kopca. Pri orientačnom stĺpe opäť do ľava už prudšie hore, vždy po zelenej, vlastne skratkou až na miesto, nazvané POD SUCHÝM VRCHOM. Tu sa značka opäť napojí na tradičnú červenú, na chvíľu opustíme glackú cestu a chodníkom cez les prideme až na miesto, kde končí najmohutnejšia roklina Slovenského raja, Veľký Sokol a kde sa aj toto miesto nazýva podľa svojej historickej predchodkyne, GLACKÁ CESTA. V týchto miestach sa na tradičnú cestu pripájajú aj všetci tí, ktorí prechádzajú severozápadnými roklami Slovenského raja. Je ale ešte len polovica mája, pracovný deň a tak sme ani tu nestretli ešte vždy žiadneho turistu. Chvilka na vydýchanie a po krátkej prestávke uprostred bukov, ktoré akurát nasadzujú nové listy, šliapeme ďalej stúpaním v serpentínach až k lúke so studňou a „lietajúcim tanierom“, ktorý tu už dlhé roky na feromóny láka do svojich útrobov lykožrúta smrekového. Stojíme na mieste, čo sa nazýva BÝVALÁ HORÁREŇ GLAC.

Na konci lúky doľava po širokej lesnej ceste, ktorú tu už tradične lemujú koberce žltých veterín, po zvlnenom teréne až na najkrajšie miesto nášho putovania, na legendárnu MALÚ POĽANU, ktorá pôsobí naozaj ako miesto na romantické stretnutia vo dvojici. Odporúčam sadnúť na rozbalenú deku rozkvitnutej lúky a pozerieť do diaľky, kde na južnom horizonte pod modrou oblohou dominuje Havrania skala. Opäť chvíľu oddychu, čas na fotografiu a pokračujeme ďalej po asfaltke v podstate po rovine poľany, po zelenej turistickej značke, okolo starého rozprávkového buku, až k vrcholu druhej, veľmi často navštevovanej rokliny, k VRCHOLU SUCHEJ BELEJ. A ešte vždy len vo dvojici, akoby bol Slovenský raj v ten deň zamknutý a len my dvaja sme od neho mali kľúče. Z vrcholu Suchej Belej sa vydávame po Glackej ceste ďalej po lese, sprevádzaní červenou značkou v mierne zvlnenom teréne a keď za sebou začujeme vrčanie, ktoré sa postupne zosilňuje, je jasné, že za chvíľu okolo nás prejde nákladák, plne naložený drevom. Ejha, civilizácia v našom národnom parku a s ňou prvá ľudská tvár, škeriaca sa na nás spoza volantu

Stratená.

Zajfy.

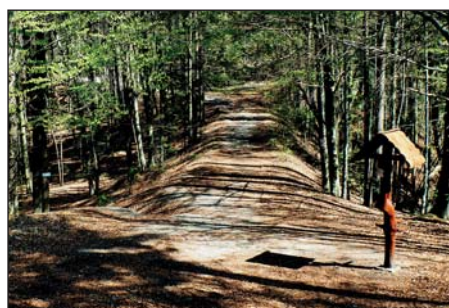
Bývalá horáreň Glac.

NU, ktorá pôsobí naozaj ako miesto na romantické stretnutia vo dvojici. Odporúčam sadnúť na rozbalenú deku rozkvitnutej lúky a pozerieť do diaľky, kde na južnom horizonte pod modrou oblohou dominuje Havrania skala. Opäť chvíľu oddychu, čas na fotografiu a pokračujeme ďalej po asfaltke v podstate po rovine poľany, po zelenej turistickej značke, okolo starého rozprávkového buku, až k vrcholu druhej, veľmi často navštevovanej rokliny, k VRCHOLU SUCHEJ BELEJ. A ešte vždy len vo dvojici, akoby bol Slovenský raj v ten deň zamknutý a len my dvaja sme od neho mali kľúče.

Z vrcholu Suchej Belej sa vydávame po Glackej ceste ďalej po lese, sprevádzaní červenou značkou v mierne zvlnenom teréne a keď za sebou začujeme vrčanie, ktoré sa postupne zosilňuje, je jasné, že za chvíľu okolo nás prejde nákladák, plne naložený drevom. Ejha, civilizácia v našom národnom parku a s ňou prvá ľudská tvár, škeriaca sa na nás spoza volantu

Stratenská píla.

Glacká cesta.

Malá Poľana.

ťazkotónažnej tatrovky. Po chvíli nás trasa dovedie k ďalšiemu orientačnému stĺpu, na miesto POD VTÁČIM HRBOM, kde sa dá odbočiť vpravo na Kláštorisko, naša cesta vedie doľava, dole, lebo už klesáme po prechode poľanami, smerom do údolia rieky Hornád. Najprv serpentínami po starej lesnej ceste, neskôr prudkými skratkami chodníkov, po vytŕčajúcich skalách a koreňoch borovic cez miesto Nad Podleskom až na PODLESOK, kde sa naše putovanie po Glackej ceste končí, lebo sa nám do cesty postavila malebná reštaurácia Rumanka s oroseným pohárom plzenského piva. (len podotýkam, že ani reštaurácia, ani pivovar mi za reklamu neplatia).

Na záver priznávam, že my sme si s mojou turistickou priateľkou vybrali túto trasu, ako skúšku kondičky pred začínajúcou turistickou sezónou a zvládli sme to za tri a pol hodiny. Takže: pre športovcov (bez zastávok a fotenia) 3 hodiny, pre zdatných turistov 4 hodiny, pre tých, čo idú podľa mapy 5 hodín, pre milovníkov prírody (s obdivovaním krás okolia) 6 hodín a pre vychádzkárov (s tým všetkým aj s piknikom na poľane) 7 hodín. Ale nech už pojmete dnešnú trasu, ako výzvu, alebo ako výlet, je tento prechod medzi dvoma dolinami (ktoré vytvárajú severnú a južnú hranicu Slovenského raja) veľmi pekný, lebo je v tomto ročnom období fakticky školou botaniky v prírode a ak sa vydarí počasie, ako nám v tento májový pondelok, tak vás to bude ťahať do Slovenského raja zas. A nie len na netradičnú turistiku po tradičnej Glackej ceste.

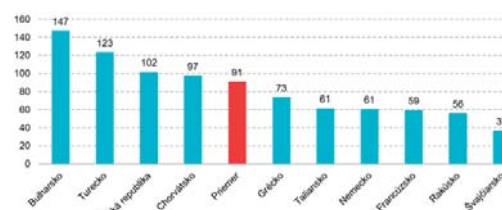
Michal Buza st.

RADY DOVOLENKÁROM

Letná turistická sezóna sa nezadržateľne blíži a mnohí Slováci už teraz plánujú, kam sa cez leto vydajú.

Nestabilná situácia v arabskom svete a narastajúca hrozba teroristických útokov v posledných rokoch vystrašila aj Slovákov. Tí na rozdiel od minulosti častejšie vyhľadávajú dovolenku na Slovensku alebo v blízkych európskych krajinách. Krajiny ako Chorvátsko, Bulharsko, či susedné Česko vo všeobecnosti považujú za bezpečnejšie. Aj keď pomaly rastie kúpyschopnosť Slovákov, stále sa pri výbere dovolenkovej destinácie rozhodujú aj s prihliadnutím na to, čo si v tej ktorej krajine budú môcť dovoliť.

Vyspelé európske krajiny sú pre nás ešte stále poriadne drahé. Pre Slovákov môžu byť lacné najmä európske krajiny mimo Európskej únie. Napríklad pri výlete do Čiernej Hory, kde si užijete teplé Jadranské more ale aj krásne hory. Za 100 slovenských tu nakúpite tovary a služby, ktoré by mali na Slovensku hodnotu až 150 EUR. Výhodou Čiernej Hory pritom je, že sa tu ako oficiálne platidlo používa euro, i keď štát nepatrí do EÚ. Podobnú cenovú úroveň aj vo viacerých ďalších krajinách Balkánu – Bosne a Hercegovine (152), Srbsku (160), Albánsku (164), či Macedónsku (167), ale napríklad aj v čoraz populárnejšom kaukazskom Gruzínsku (153). Menej dobrodružné „dovolenkujúce“ povahy však predsa len asi uprednostnia známe a bezpečné zahraničie v krajinách EÚ. Najlacnejšie je tu stále Bulharsko, kde má „slovenská“ 100 eurovka až o takmer polovicu vyššiu hodnotu (147 EUR).

Graf: Hodnota „slovenskej“ 100-eurovky v najobľúbenejších dovolenkových destináciách Slovákov

Najvyhľadávanejšou letnou dovolenkovou destináciou je Chorvátsko. Najdrahším chorváckym letoviskom je jednoznačne Dubrovnik. O takmer polovicu sú tu drahšie najmä ceny v miestnych reštauráciách. Dovolenu v tomto letovisku na juhu Chorvátska však Slovákom pravdepodobne najvyššia aj náklady na cestu. Drahé (takmer o polovicu v porovnaní so Slovenskom) reštaurácie však nájdeme aj v Slovákmi obľúbenom Šibeniku. O niečo lacnejšími letoviskami sú Split v južnej Dalmácii, či Rijeka na severe Chorvátska. Z chorváckych miest však najlacnejšie Slovákov vyjde dovolenka v Zadare.

Slováci sa však na svojich cestách dávno neobmedzujú len na Európu. Stále častejšie vyrážajú aj do exotických destinácií. Relatívne lacná je pre Slovákov najmä juhovýchodná Ázia, Afrika a niektoré krajiny Latinskej Ameriky. Ceny dovoleniek tu však predražujú predovšetkým vysoké náklady na dopravu.

V juhovýchodnej Ázii Slováci ušetria takmer všade s výnimkou Singapuru. Vo Vietname i Thajsku má slovenských 100 EUR hodnotu približne 170 EUR, v Kambodži a Malajzii 180 EUR, v Indonézii a na Srí Lanke takmer 190 EUR.

-le-

Ako sa nazýva tretia severozápadná roklina, ktorá začína v doline Veľkej bielej vody, ktorú sme v článku nespomenuli a tiež končí na Malej poľane?

Odpovede posielajte na náš redakčný e-mail na spisskypatriot@gmail.com, alebo na facebook Spišský Patriot. Výhercov odmeníme vecnou cenou.

Premiérovým výhercom ceny za uhádnutie správnej otázky v rubrike „Netradičná turistika“ sa stal Michal Tižo. Cenu mu odovzdal Rastó Javorský a autor rubriky Michal Buza.

spišské človečiny: GUSTO

Aj na príbehu tohto muža, ktorý bol o pár rokov starší ako ja a prvýkrát sa mihol v zornom poli mojich pubertárskych filmov na bývalej esvééške, uvidíte, že ľudia sú vždy na striebornom ontogenetickom plátne oblečení do kostýmu doby, v ktorej žili. A rovnako to bolo aj s Gustom, lebo on sa v tejto balade vždy blysne, kdesi na pozadí celuloidového pásu, so zaujímavými titulkami BMZ, tam, na okraji mesta, za Tarčou, kde už bolo cez rozorané pole len niekoľko krokov do voľnosti Ritimbergských lesov.

Tam som sa s ním prvýkrát stretol, predvolaný na koberček k súdruhov L., ktorého hlavnou úlohou bolo bdieť nad bezpečnosťou tohto strategického Spišskonovoveského závodu. Príčina? V rebričku opušťákov areálu BMZ -ky sme, spolu s Gustom (a Vilom), figurovali na prvých troch miestach a takýchto nezodpovedných pracovníkov bolo potrebné primerane skrotiť a viesť do priemeru, aby na grafe neprítomnosti na materskom pracovisku nevytŕčali a nekazili predpísaný dochádzkový priemer. Ale súdruh L. mal nefahkú úlohu, lebo sme boli, Gusto, ja a súdružka P. „udržiavateľmi“ krytu civilnej obrany, kde sme sa raz do mesiaca (pod patronátom súdruha L.) zatvárali a vykonávali kontrolu, či toto, prisne utajované miesto pre osemdesiat vyvolených, vydrží nečakaný útok zákerných imperialistických síl. Ja osobne som mal na starosti vzduchotechniku krytu a odvtedy mi akosi nechutí bicykel, lebo krútenie do pedálov, v kombinácii s konzumáciou strategických tekutín, ktoré sme si do podzemnia brali, mi dali vždy zabrať. A tak sme v rebričku opušťákov závodu boli dlho neprekonaní, kým nás v hľadaní objektívnych dôvodov odchodu z pracoviska neodsunul zo zlatej a striebornej pozície súdruh V., ktorého výhovorky mali navyše ideologický rozmer.

Na tomto mieste je chvíľka času povedať, že na BéeMZetke pra-

covalo mnoho inteligentných ľudí a mnoho pekných žien. Bolo že to radosti, keď otehotnela nejaká žeriavnička, skladnička, alebo sústružnička, lebo v čase fungujúceho socializmu riešili odbory ozajstné problémy zamestnancov a gravidita, váhou svojich argumentov a pribúdajúcimi centimetrami v páse, posielala tieto ženy ku mne, do výtvarníckej dielne (aby nedvíhali ťažké predmety). A tak natierali plátna, miešali farby, vystrihovali šablóny, zapalovali a zhasínali červenú žiarovku v tmavej komore a keď už bolo všetko urobené, dvíhali (miesto ťažkých predmetov) moje sebavedomie. Gusto mal zase dobrý a kladný vzťah k súdružkám, technicko-hospodárskym pracovníckam a tak sme sa vždy spolu nakoniec stretli, najčastejšie na akciách telovýchovnej jednoty. Lebo či veríte, či nie, moji milí (prípadní) mladí čitatelia, v tom čase sa peniaze, ktoré sme cez dane odvádzali štátu, vracali do obehu, cez naozaj bezplatné školstvo, zdravotníctvo, kultúru, osvetu a šport a tak mala BéeMZetka svoju vlastnú TJ so siedmymi aktívnymi oddielmi. No a my s Gustom sme sa najlepšie cítili v spoločnosti volejbalistiek, aj keď sieťka bola miestami zavesená veľmi vysoko. Na druhej strane ale konkurencia medzi dievčatami bola veľká a vidina účasti v základnej šestke primerane inšpiratívna.

Najkrajšie stretnutia s Gustom

ale boli na jeseň, začiatkom októbra, kedy sa pravidelne konali vždy veľkolepé, ale hlavne veselé (ba miestami až humorné) oslavy Dňa baníkov. Tento deň sa vždy zapísal zlatými písmenami do udalostí roka. Ja som už od božieho rána aj so súdruhom B. pripravoval výzdobu v reštaurácii Tatra, kde zhruba od jedenástej začali na inšpekciu prichádzať postupne: predseda závodného výboru revolučného odborového hnutia, súdruh K., predseda základnej organizácie komunistickej strany Slovenska, súdruh S., predseda základnej organizácie socialistického zväzu mládeže, súdruh P., predseda základnej organizácie vedeckotechnickej spoločnosti, súdruh J., až napokon prišiel aj riaditeľ závodu, samotný kráľ, teda súdruh K. A to bolo časové znamenie, že oslavy sa o pár hodín začnú a po viacerých koreferátoch a referátoch sa pod kuratelou súdruhov z OV KSS rozbehne aj nefalšovaný kultúrny program, lebo tá správna nálada z banického undergroundu bola dosiahnutá už s predstihom v zadných kumbáloch, s minisukňovými čašníčkami reštaurácie Tatra. Ale v pondelok sme už o šiestej ráno zasúvali, pod bdelým dohľadom vrátnika, svoje kartičky do štičkačiek na vrátnici, lebo tak, ako sme sa vedeli kolektívne a od srdca zabávať, tak sme vedeli aj rozumom a rukami spolu zabráť v práci.

Poslednú rozlúčku s Gustom

som temer nestihol. V tom čase som býval na Košiarom briežku a keď som za zastavil pri skrinke, (či už nie som nebodaj vypísaný) a uvidel tam čierne na bielom ING. GUSTÁV MOLNÁR, pochopil som, že prestala sranda (a odvtedy tie skrinky na míle obchádzam). Len tá sranda akosi neprestala. Starostlivo som si z chaty doniesol svoj smútočný ancúg a keď som sa desať minút pred obradom obliekol, dotiahol uzol na kravate a pozrel do zrkadla, obľal ma studený pot, lebo som mal na nohách síce kvalitnú trekingskú obuv, ale k čiernemu obleku so sivou košeľou a tmavomodrou kravatou nijak raz nesedela (a lakovky päť kilometrov cez letisko na Košiarom briežku). A tak som prišiel na cintorín radšej vo svojej turistickej sušťákovine a ja pevne verím, že mi to Gusto nemal za zlé, lebo som si povedal (a urobil som to len pár krát v živote), že taký dobrý kamarát, ako bol on, mi stojí za to. Lebo na jednej strane som v športovom outfite pri Dome smútku vyzeral ako taký debil, ale dôležitejšie bolo, že som tam bol. A dodnes to považujem za svoj najťažší spoločenský výstup, hoci len v malej roli tragikomického štatistu, za bránou, kde vás víta ten štekľivý nápis- Do videnia.

PS: Venované všetkým skvelým kolegom a kolegyniam Banskomontážneho závodu v Spišskej Novej Vsi.

Michal Buza st.

pozvánka na kultúru: BOL SOM PRI TOM

Tentokrát som bol pri tom naozaj veľmi osobne, veľmi dlho a navyše s veľa ľuďmi.

Všetko to začalo, keď sa kópka s knihami „Ši to, čo ci šmakuje“ stenčila na zopár kúskov a tak som sadol k namodralej obrazovke svojho MSÍčka, nakopol Libre office writer a napísal ďalších štyridsať receptov, aby si aj kuchári prišli na svoje. Ale hlavne všetci tí, ktorí za vareškami, hrncami a taniermi, v štekľivom prítmí pod iglovským šurcom, hľadajú zaujímavé príbehy, ktoré obveselia chvíle, nielen v kuchyni a pri stole.

A tak sa zrodil príbeh o Kubovi, ktorý našiel zázračnú peňaženku a vydal sa s ňou po krčmách hľadať tú ich starú, nefalšovanú atmosféru a štamgastov, čo poznajú všelijaké tradičné i netradičné recepty. Nasadil som svoj tirolský klobúk, čo mi kúpili v predajni suvenírov pod Dachsteinom moji turistickí súputníci a vydal som sa s ním na dlhú a strastiplnú cestu (cik-cak) po šesťdesiatich dvoch krčmách od Smižian po Tepličku, s šťastným začiatkom v Iglove u Števa Koršalu. A bola to ťažšia turistika, ako výstup na vyše štyritisíc metrový Castor vo Valiských Alpách. A tak prvý, čo boli so mnou pri tom, boli vedúci, krčmári a kelnerki od Vyšnej až po Malú Redutu, čo si ma s božskou trpezlivosťou vypočuli a v osemdesiatich mi aj prisľúbili formou reklamy spoluprácu.

S troškou ironie by som mohol povedať, že keď sa mi podarilo niekedy začiatkom januára vytriezvieť, stretol som sa (pri pive v Dalase) s Jankom Faglicom a výsledkom bolo, že sme niekedy v apríli nahrali do knihy i dve pesničky: „Kemu ľepší na švece“ a „Novoveske karčmi“ ale to mi ešte predtým musel Vlado Kubán naladiť gitaru, aby sme tie ľudovo-populárne melódie prehrali cez mikrofóny aj s ľudovkou Štefana Cínu a parádnym spevom Gabiky Pľutovej. A hlavne s Pavlom Fecikom, ktorý sa potom dlhé hodiny s tou nahrávkou pipal, až vzniklo CD ktoré nájdete, ako súčasť novej knihy. Pár krát som bol aj v Bratislave, v Karlovke na Púpavovej, na ôsmom poschodí, lebo aj Ivan Popovič bol pri tom, len jeho syna

som nevidel, lebo nevychádzal z izby (zavalený prácou), okrem iného aj na tejto knihe, lebo oni sa postarali, že sa v elektronickej podobe dostala koncom apríla nazad do Spišskej. S famóznymi ilustráciami a s úpravou, ktorá lahodí nielen čítaniu, ale aj oku. Pri listovaní knihou určite postrehnete, že jej súčasťou sú aj fotografie. A tu boli pri tom aj viacerí „štatisti“, kamaráti, kamarátky, štamgasti v krčme, ale hlavne ten, čo na seba zobral ťažkú úlohu Kuba v typickom klobúku, môj nezabudnuteľný kamarát Albin Medúz, lebo jemu ten klobúk najviac pristal, len mi ho potom musel vrátiť, lebo mám k nemu (klobúku) taký zvláštny rakúsky citový vzťah. No a na druhej strane fotoaparátu stál v tých krčmách aj môj syn, zvaný Mihal. A tak bol aj on pri tom.

Výpočet „pritomkárov“ by nebol úplný, keby som nespomenul Stuhlákovcov z Parmasu. Lebo okolo knihy je vždy veľa babračky s úpravami, tlačou, reklamou a desiatkami ďalších prác (aj jednaní s tlačiarom), ktoré čitateľ nevidí, ale bez ktorých by kniha nemala vydavateľa a zabudnutá ako mnoho iných, by zapadla prachom v regáli, dajme tomu Pantha rei v Madarase. A ja som veľmi rád, že nebudete musieť ísť až tam, ale si ju budete môcť kúpiť na námestí v „Novejši“ v Turistickom informačnom centre, v predajni Valach, v kníhkupectve Jarka, ale aj v Levoči, Poprade, či Kežmarku a aj v tých osemdesiatich krčmách, kde sme s Kubom, nie len v zime, ale po celý rok sedávali, sedávame a sedávať budeme. Lebo aj tam majú radosť, že kniha je na svete a aj oni budú pri tom.

No a nakoniec boli pri tom aj všetci, čo sa v Dňoch humoru na Spiši podieľali na krste tejto knihy. Andrea Jančíková, Fedo Majerech, Bobo Pernecký, Fedor Vico, Miki Macala, Anka Kačírová, Peťo Koenig, Miriam Nevyjelová, Jančo Petrik, Tomáš Repčiak, Marta Nižňanská, Miško Buza, Sára Popovičová, Janko Voľný, Rast'o Javorský, Milan Osuský, Viktor Juríček, Gabriela Varadiová, Ďuri Baláž, Teodor Jedinák, Mikulaško band, personál eLary a (ako sa to píše na konci filmov), a ďalší.

Tak vidíte. Nestačí vedieť variť a piecť, sadnúť k počítaču, zapnúť mozgové spojenia „šmakovakých buniek“, pospomínať na príbehy z blízkej i vzdialenej minulosti, prevrátiť ich do žartovnej polohy, položiť to všetko na tenký papier lístkového cesta. Veľa ľudí muselo byť pri tom, aby ste si mohli kúpiť moju novú knihu „JAK VIPIJEŠ, TA ŠMAKUJE“. Lebo je to aj ich dielo.

A že sa chcete o knihe dozvedieť viac? O. K. Od šiestej rána do šiestej večer nosím pri sebe telefón 0915/932 319, dva razy do týždňa sa mrknem na mail kernten@centrum.sk a ak nie som v horách, bývam v strede mesta, kde sa na mňa cez kuchynské okno práve vyškiera pol štvrtej na hodinách najvyššej kostolnej veže Slovenska.

Michal Buza st.

S HUSĽAMI PO SVETE - ČÍNA I.

Moje ďalšie rozprávanie bude o krajine, v ktorej sa začínam cítiť už ako doma. Navštívil som ju 6 krát a keďže máme s orchestrom Symphonia Wiena každoročné turné cez naše Vianočné sviatky, toto číslo nie je konečné. Moje čínske Vianoce sa začali v roku 2010.

Z tejto krajiny mám batohy nevšedných zážitkov, fantastické gastrozážitky, okrúhlych 100 koncertov v nádherných sálach, resp. palácoch hudby a myslím si, že som stihol hlbšie pochopiť mentalitu Číňanov. Čína s vyše 1,3 miliardy obyvateľov je najľudnatejšia krajina sveta. Každý piaty obyvateľ našej planéty je Číňan. Môže sa pochváliť jednou z najstarších civilizácií, ktorá dala svetu mnoho významných vedeckých a technických objavov.

Prvý krát v Číne

Najprv som odolával ponuke ísť na turné do tejto krajiny cez Vianočné sviatky. Nakoniec ma kamaráti z brandže zlomili, presvedčili, že bude skvele a nikdy nezabudnem na túto krajinu. Nuž prikývol som. Po prelete cez nekonečný Sibír sme skoro ráno pristáli na obrovskom medzinárodnom letisku v Pekingu, ktoré je vraj druhým najrušnejším letiskom sveta. Nasledoval nekonečný rad na imigračnom, kde si každého odfotili a zobrali otlačok prstu. V útrobach letiskovej haly nás už s vlajočkami Symphonia Wiena v ruke čakali naše sprievodkyne z agentúry, ktoré sa nám venovali počas celého pobytu.

Mestá

Na všetky mestá, ktoré som navštívil si už ani nepamätám, niektoré sa mi však navždy vryli do pamäte a sú to Bejing, Shanghai, Tianjin, Guangzhou, Wuhan, Xuzhou, Nanjing, Hangzhou, Changsha, Nanning, Xiamen, Harbin, Hohhot, Taiyuan, Haikou, Schenzen.

Hohhot

Naše posledné turné v Číne začínalo v meste s názvom Hohhot. V plánu bola poznámka, že leží vo vnútornej Mongolsku, ale je čínskou provinciou. Tešili sme sa na exotiku. Po prilete som ako prvý z orchestra dostal batožinu a vydal sa smerom von z letiskovej haly. Tam ma čakal mierny šok. Kráčal som zmorený, nevyspatý a v tom začali okolo mňa tancovať a spievať dve nádherné číňanky v krojoch. Do tváre mi zasvietili svetlá, dve kamery sa zapli a redaktorka lámanou angličtinou mi dávala veľmi úsmevné otázky typu „ako sa mi páči

v meste Hohhot? ako sa mi páči v letiskovej hale?“ Mesto som nevidel ani na obrázku, ani naživo ale určite je krásne odpovedal som. Nuž aká otázka, taká odpoveď.

V tomto meste bola zvláštna atmosféra. Po koncerte nás pozvali do miestnej reštaurácie kde nám vystrojili neskutočnú večeru a kultúrny program. Sedeli sme za okrúhlymi stolmi, ktoré sa točili. V strede stola bola obrovská nádoba zahrievaná miernym ohňom. Bolo v nej ochutené mlieko z jaka, vraj lokálna pýcha a delikatesa. Personál nosil každých 5 minút nové a nové misy plné najrozličnejších jedál. Človek si nevedel vybrať čo skôr. V rámci kultúrneho programu nám spieval spevák, ktorý využíval techniku bruchospieváka a niektoré piesne zaspieval v dvojhlase. To sme videli po prvýkrát v živote a s padnutou sánkou sme nahrávali toto predstavenie na mobil. Po speváckom výkone chytil do rúk nástroj podobný violončelu, až na ten rozdiel, že mal iba dve struny. Doslova na ňom odpálil skladby, ktoré imitovali cval koní v typických mongolských rytmoch. Človek nevedel, či ma skôr jesť, alebo počúvať.

tu 11 miliónov) plné pamiatok (Zakázané mesto, Chrám nebies, Lama Temple, park Beihai), Letný palác, Vtáčie hniezdo (hlavný štadión olympiády), či trhov (od trhu s hodvábom až po trh s jedlom a tarantulami).

Pracovníci Číňania sa po 22:00 uberajú pod periny, a tak si môžete užít pokojnú nočnú prechádzku po námestí Tiananmen a pri bráne Nebeského pokoja. Občas sa s vami niekto bude chcieť vyfotografovať, občas sa vám niekto prihovorí, len aby si s vami precvičil základy angličtiny. Pamiatky? Tak rovnako tie najväčšie na svete. Z najväčšieho námestia na svete sa dostanete práve do Zakázaného mesta, ktoré bolo viac ako 500 rokov dostupné iba členom dynastie a za neoprávnený vstup na tieto miesta hrozila poprava. Dnes sa do komplexu 9999 miestností dostanete bez hrozby popravy, avšak za poplatok 40/60 juanov. Treba si všimnúť strechy. Čím viac výjavov zvierat na ich okrajoch, tým významnejšia je to budova. V Zakázanom meste vládne pokoj a úžas.

Lama temple (budhistický chrám)

Hoci v Číne panuje komunizmus, nájdete v Pekingu množstvo chrámov. Na mňa osobne zapôsobil najviac budhistický Lama Temple. Po vstupe sme zapálili sviečku, ktorej dym slúži na odohnanie zlých duchov, zatočili sme modlitebnými mlynčekmi a prešli postupne po piatich sálach, pričom v každej je sediaci Budha väčší, ako v tej predchádzajúcej. V piatej sále (lepšie povedané v pavilóne) si polámete krk, aby ste 26 m vysokú sochu Budhu vytesanú z jedného bloku santalového dreva v tesnali do jedného záberu. Štátom hlásaný ateizmus postupne nahrádza návrat k náboženstvu. Najbližšie majú Číňania k tibetskému budhizmu, konfucionizmu a taoizmu.

Confuciov palác

Confucius bol jedným z najväčších filozofov sveta. Jeho chrám, sídlo a háj (hrob), je miesto, ktoré má v sebe výnimočnú atmosféru pokoja a harmónie. Pri prehliadke týmto magickým miestom ma oslovil výrok vtesaný do skaly: „Ten kto chce ísť k prameňu, musí ísť proti prúdu.“

McDonald

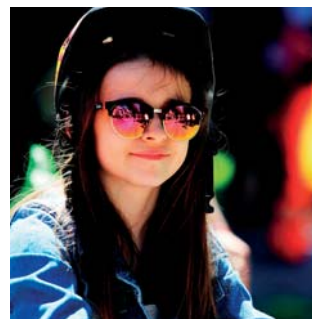
Prvú časť spomienok na Čínu ukončím na mieste, ktoré spája celý svet. Po niekoľkých dňoch ochutnávkov miestnych špecialít sme dostali chuť na „hambáče“. Nabehli sme do McDonaldu a ja som sa pokúsil jedlo objednať. Rukami nohami som vybavil objednávku a pre istotu som stále ukazoval jeden palec na znak toho, že chcem jeden hamburger. Po pol hodine čakania som dostal sáčok, kde bolo zabalených šesť hamburgerov. Nastalo vysvetľovanie, ktoré nevedlo k ničomu. Po čase som to vzdal, svoj hamburger som zjedol a ostatné rozdal. Nedalo mi to a spýtal som sa nášho čínskeho manažera čo to mohlo znamenať. V čínštine znamená palec hore číslo šesť.

Viac o úžasných mestách, miestach a gastronómii Číny nabadúce.

Peter Šterbák

fotoreportáž:

Cyklerekord v Spišskej Novej Vsi

VARIME PODĽA ABECEDI:
BARBORKA PEČE BUCHTI NA PARE

Ja som ňigdaj ňebul vzorni stravník (jak dospeli, ta aňi vzorni straňík), bo kedz kuharki v školskej jedalňi ponukali špenatovu poľefku a rižovi nakip, ta som zahajil protestnu hladofku a do jedalňe me ňedostaľi aňi s parom voloch. Aňi direktor zos školňikom. Zato, kedz bula na jedalnim listku rezankova poľefka a buchti na pare, ta me mušela veduca zahaňac od obločka s guľometom a po pol trecej zavrec jedaleň a na dzvere zavešic tabuľku „Sanitarni dzeň“. Lem potim som dajak gurmanski dozrel a na buchti na pare som sebe spomnul až teraz, jak som začal varic podľa abecedi. A to som mušel zarucic za hlavu bažanta na viňe (bo tohto fťaka som ešči v živoce ňevidzel, aňi v leše, aňi na stole) a aj barbkjú (bo už štvarti dzeň furt poobedze ľabe, drevo mokre a oheň dajak ňesce lapic) a aj baklažana (bo na ňeho še akurat dobre kuka, kedz rosňe v zahradze, ňe jak še presuša na taňeru). Ale hlavňe som mušel počecak, kim še Barborka vraci najsamperfši z južnej Ameriki a potim aj do realiti, bo sebe stamac priňesla „teonanacatl“, jak to peruanske indijaňi volaju „bože meso“. A daľej už ňepokračujem, bo bi ju našo policajci z procidrogoveho zavreľi za uživaňje „jedov, prekurzorov, omamňých a psychotropňých látok“.

Co Barborka do buchtoch davala? (okrem teonanakatla)
pol kila polohrubej muki, jeden pakľik droždže, štiri deci mľeka, tricec grami krištalcuker, medzi paľce soľi, dajaki fajni domašni ľekvar a posipku z praškoveho cukru, kakafka a poľac s maslom

Jak Barborka buchti robila?
Najsamperfši še mušice preňesc cez to, že cesto ňe je ňigdaj dva razi rovnake. Ja som už sprobaval fšelijake finti, ku prikľadu špeciľalnu muku na kisnute cesto, droždže s pekarňi Klas, abo žebi šicko (včitaňe mojej maličkosci) malo kuhinsku temperaturu. ňepomohlo. Asi zato, bo bi sce mušelĩ mac kuhiňu rozpaľenu na trisec šedzem cele dva. No a po totim pesimistickim (aľe poučnim) uvodze možeme zapravic na cesto. Do vajdľingu naľejeme kuščičko normalneho mľeka od kravi, prisipeme medzi paľcami rozdzabane droždže, s vidľičku rozmagľame a uložíme, najľepši na parapetnu desku za zavreti oblok. Tak to urobila aj Barborka, oprela še s laktami o kuhinsku desku, vistruhala rajcovnu polohu, zamišľene kukala do plafona a mňe bulo jasne, že s ricku je sice už na Slovensku, aľe s hlavu ešči furt dagdzi v Andoch. A bo som s naturu romantik jak šviňa, ta som še oprel, ňe o ňu, aľe vedľa ňej, tjež som obracil hlavu hore a ňehal, naj še viřečuje, dze všadzi pred mešacom bula. Jak še na cesce dostala k jazeru Titikaka, nasipal som do zmeski vo vajdľingu krištalcuker, zaš zamješal, prikřil s rentu a blahorečil božski pokoj Barborkinej polohi pri kuhinskej linke, bo čim je meňši pohib po kuhiňi, tim ľepši vam cesto vikisňe.

Das po petnasc minutoch, a to še už Barborka presuvala (hvalabohu ľem s rečami) pod Maču Pikču, som odkřil rentu, prisipal pol kila polohrubej muki, doľal mľeko a začal buhac do vajdľingu s varechu, žebi som urobil cesto. A tak som bars veľo ňečul, kedz še moja spoľoňička v kuhiňi rozřečovala o kapure slunka v Tihuanaku, co je škoda, bo bi som scel znac, jak tote male indijanske hlopašikove dokazali dzvihnuc a na milimeter presňe ulożic aj dvacetonove kameňe. Aľe asi to budze tak, že s kameňami to znali, zato cesto robili ľem nekisnute. Jak som pridal pejesto rani, zaš som cesto zakřil s rentu a Barborku presunul do hiži. Ľehla na divan, zaujala polohu juhoamerickej pumi a puščila še do obrazkoch, co su na nahornej plošňe Nazka. A fto už o tim daco čital, ta mu je jasne, že kim še dostala k te-rijom, naco tam buli (kedz ich vidno ľem z ľetadla), ta cesto paradňe vikislo a mohol som robic daľej. Na pomučenej deske som cesto vivaľkal, das na cantimetrovu hrubku, narezal štverečki dzešec krat dzešec, na každi položil s ložku domašni borovkovĩ ľekvar, poradňe zakřucil buchtu a jak še Barborka dzvihla nad Nazku na ceplovzdušnom baloňe, ta našo buchti som rucal do vracej vodi a ňehal das osem minuti na mjernim ohňu povaric.

Stačilo polożic na taňer, posipac s praškovim cukrom, kakafkom, poľac s maslom a zavolac Barborku ku stolu. Za minutu fcisla do hlavi šicke štiri buchti, na očoch som jej vidzel, že še už vracila aj s hlavu nazad na Slovensko a jak potim na divaňu zaujala polohu juhoamerickej pumi, ta som sebe uvedomil, že som zapomnul buchti poľocic a tak davam do placu aspoň fotku totej čarnej šelmi. Bo jak hvari klasik:

DŽON LENON SI PRI ELESDE
VIMIŠĽEL ŽOLTU PONORKU
JAJ SCEM JA BIC VIŠMJATI
TA ZAVOLAM BARBORKU
Michal Buza st.

AJ SAGAN BY SA ZBLÁZNIL OD RADOSTI

Keby strávil poslednú májovú nedeľu na spišskonovoeskom námestí. Toľko cyklistov pokope nevidel ani na tých najväčších svetových pretekoch. Členovia združenia Parasport24 si naše mesto opäť vybrali za štart ich 6-dňovej jazdy Slovenskom. Jazdy, ktorej sa zúčastňujú hendikepovaní cyklisti spoločne so známymi osobnosťami showbiznisu. A pri tejto príležitosti sa mesto opäť raz zapísalo do Slovenskej knihy rekordov. Okruh po námestí urobilo presne 700 cyklistov od 2 do 87 rokov. A v čele tohoto obrovského peletónu išiel sám prezident Andrej Kiska. Ten po dojazde, dojatý povedal: „Opäť sa raz ukázalo, že Slovensko má nielen nádhernú prírodu a mestá, ale najmä nádherných ľudí. Dokázali to Novovešťania, ktorí v takom počte prišli podporiť hendikepovaných cyklistov.“ -leb-

krížovka

Filippo SALVIATI, tal. šľachtic, (17. storočie),Galileiho žiak, priateľ a podporovateľ:
„TAJNÍČKA 1 – 4. Preto sa k nim správajte ako k pokladu, ktorý ste zdedili po rodičoch. “
Autor krížovky: Albin Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

VODOROVNE:
A: zavčasu, po česky – ľahký, pomocný zvar - prelom – šarkan – kúsok povoz. B: mačkovitá šelma – Ivan – šachová figúrka, veža – majúca ebolu, zriedkavo. C: vzťahujúce sa k maďarskému mestu Eger, o víne Bikavér – TAJNÍČKA 4 – pravda ? D: nie lacno – pravda, nárečovo – otravné látky, skr. - pekne, dobre, po anglicky, e-mailový pozdrav – klavír. E: okresný úrad, skr. - časté maďarské ženské meno – značka ovocných nápojov – stlačila – osobné zámeno. F: močia, vulgárne – mužské meno – TAJNÍČKA 2 – český súhlas – hl. mesto Nórska. G: prvá časť slov s významom na-, nad-, - česká predložka – sústredenie lietajúcich tvorov – vo, po česky – kačka, po nemecky – 2 X N – aziat. H: predložka – ľahký vietor – neveľa – prvotný republikán v USA – 2 x A. I: Írska republikánska armáda - násyp – Ruská rieka – koralový ostrov – trhovisko – otrava, skr.. J: navyše – pomsti, básnický – sklad obilia – kruh – rodič. K: predohra, hudobne – bielok (z vajčka), po nemecky – úplne okradne, spoločensky.

ZVISLE:
1: svetlosivo. 2: branec, zastaralo – trhnutie (vetra). 3: ženské meno – 3xI – TAJNÍČKA 1. 4: ľudoop – nástroj na šitie – koniec. 5: svätý, prídavné meno pred mená miest, latian.,španielsky – predložka – iba – úrad, po nemecky. 6: odviezol na druhú stranu – jestvujú. 7: odľal – väzenie, po česky, slangovo. 8: náruživý poľovník – a, po latinsky – moja, po latinsky. 9: nečakaný obrat – člen národa Etruskov. 10: číselná lotéria – odomkol, prenesene. 11: značka nemeckých aut – dávala dohromady. 12: druh výtvarného umenia – vymedzený priestor. 13: prinesú – predložka – orgán zraku. 14: elektrický regulátor – odlož. 15: nealkoholik – Letecké opravovne, skr. 16: rod mačky – Post schriptum, list. skratka – osobné zámeno – pracuj. 17: základné látky, fyzikálna skratka – Viliam – dohora. 18: TAJNÍČKA 3 – možno – táto, nárečovo. 19: etylalkohol – vteč. 20: poslanci NR SR.

Pomôcky: AMT, BEST, EGRI, ENTE, EPI, ET, KATR, KLAR, MIA, NIMRÓD, PAO, REOSTAT, SAN, SPON, VERA.

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Horolezectvo

Naše „Črepinky“ nemôžeme nezačať skvelou správou, ktorá k nám dorazila až z ďalekého Nepálu. 15. 5. 2017 sa dvojici Michal Sabovčík – Peter Hámor podaril unikátny výstup na siedmu najvyššiu horu sveta – Dhaulágiri (8167 m.n.m). Unikátnosť tohto počinu spočíva v tom, že pre Spišiaka Sabovčíka to bol premiérový pobyt nad 8000 metrov a Peter Hámor si zdolaním „Bielej hory“ nasadil na hlavu povestnú korunu Himaláji. Tesne pred touto expedíciou sme v našom mesačníku priniesli obsiahly rozhovor s Mišom Sabovčíkom a ten nám sľúbil, že Patriot bude medzi prvými informovanými, ak sa výstup podarí. A čo sľúbil,

to aj splnil. 15. 5. nám zo satelitného telefónu pípla sms s odkazom. „Čau, už asi vieš, že sme to dali. My ešte trpíme v C2, pivečko ešte ďaleko,“ napísal na ceste z vrcholu. Mišovi a Petrovi blahoželáme, zaslúžené pivko doprajeme a určite sa budeme snažiť o to, aby sme vám z tejto zaujímavej expedície už v najbližšom čísle Patriota priniesli zaujímavú reportáž s autorským rukopisom Miša Sabovčíka.

Futbal

Zaujímavú skúsenosť majú za sebou mladí futbalisti TJ Slovan Smižany. V dňoch od 12. 5. – 14. 5. sa Smižančania zúčastnili futbalového turnaja v talianskom Miláne a počínali si skvele. Klubovú vitrínu obohatili pohár za druhé miesto a svoje futbalové duše o návštevu futbalovej mekky – San Siro. Nás veľmi teší, že naše výzvy sa stretávajú s priaznivým ohlasom a aj o tejto akcii sme sa dozvedeli vďaka vám. Preto vám zážitky sprostredkujeme tak, ako nám ich poslal priamy účastník zájazdu Marián Holotňák. „Po dlhej ceste autobusom plnej očakávaní, hráči a členovia fanklubu vystúpili

pred futbalovým štadiónom San Siro, kde absolvovali prehliadku štadióna, navštívili šatne A - mužstiev klubov najvyššej talianskej futbalovej ligy AC Miláno a Inter Miláno, ako aj San Siro Muzeum, v ktorom sú vystavené exponáty z histórie oboch veľkoklubov. Chlapci ani nestačili stráviť zážitky z monumentálneho San Sira, keď si už v piatok podvečer viazali šnúrky na kopačkách pred priateľskými zápasmi s Akadémiou Inter Miláno a kanadským klubom NVFC Vancouver. Hlavný program a cieľ výletu - futbalový turnaj organizovaný športovým klubom ASD CENTRO SPORTIVO ROMA-NO BANCO začal v sobotu popoludní po obhliadke veľkolepej milánskej katedrály Duomo di Milan. Zúčastnili sa ho tri talianske kluby Atalanta Bergamo, Romano Banco, CG Bresso a TJ Slovan Smižany. Naši mladší žiaci herne, ani výsledkovo nesklamali. Po skvelom výkone v prvom zápase proti domácejmu Romano Banco si zverenci trénera Daniela Šutyho pripísali za výhru 2-0 plný počet bodov. V druhom stretnutí nás čakal najväčší favorit na celkové víťazstvo - chlapci klubu Atalanta Bergamo. Napriek veľkému úsiliu našich hráčov, na súpera, ktorý patrí medzi úzku špičku v tejto vekovej kategórii v Taliansku, slovanisti nestačili a do tabuľky si body pripisoval tentokrát súper za víťazstvo 3-0. Slovanisti, vedomí si situácie v tabuľke, pristúpili do posledného zápasu zodpovedne, nabudení vidinou celkového druhého miesta. Hfštka fanúšikov TJ Slovan v hľadisku svedomito hlasivkami tlačila družstvo smižianskych nádejí za víťazstvom a po našich krásnych dvoch góloch a čistom konte brankára po záverečnom hvizde arbitra vypukla na ihrisku oprávnená radosť. Celkové druhé miesto v spoločnosti omnoho

slávnejších klubov ostane pre mužstvo nádhernou spomienkou, ktorú im bude pripomínať získaný pohár. V nedeľu, v posledný deň si chlapci ešte nenechali ujsť možnosť zahrat' si prípravný zápas s rovesníkmi z AC Miláno. Súper vzhľadom k odohranému ligovému zápasu nenastúpil v najsilnejšom zložení, čo zabezpečilo Smižančanom výhru nad Cornaredo Scuola Calcio AC Milan v pomere 7-0. Nezabudnuteľné zážitky ostanú v pamätiach týchto mládencov - Adam Holotňák, Lukáš Pacanovský, Milan Pacanovský, Denis Maslovciak, Robin Bartoš, Daniel Jerry Bartoš, Jakub Jančík, Nicolas Dagnoli, Thomas Wolf, Miroslav Šimon Hrobák, Kevin Švehla, Robert Tomahogh, Filip Schmidt..

O čosi menej sa darí A – tímu Fk SNV. Spišiáci sužovaní zraneniami ani v máji nedosiahli v nadstavbe výhru. Postupne prehrali so Šamorínom (1-3), Sereďou (0-3), Skalickou (0-4), Pohroním (0-4), Nitrou (0-3), Žilinou B (0-3) a sezónu ukončili v Šamoríne, kde prehrali najtesnejšie 0-1. Novovešťanov tak čaká tvrdá letná príprava, ktorú chcú nastaviť tak, aby sme už v ďalšom ročníku hrali dôstojnú úlohu v druhej najvyššej celoštátnej lige.

Volejbal

Súťažná sezóna 2016/17 sa končí aj u volejbalistiek VK SNV. Juniorky odohrali svoje Majstrovstvá Slovenskej republiky (MSR) na začiatku mája v Stropkove. Záverečného turnaja sezóny sa zúčastnilo 8 tímov a Spišiačky napokon obsadili 5. miesto. Tréner Martin Roško po skončení MSR skonštatoval. „V družstve junioriek som mal k dispozícii 12 dievčat, z ktorých iba 3 hráčky boli „čisté“ juniorky, ostatné sú ešte kadetky. To znamenalo, že sme hrali proti starším súperkam,

ktoré mali určite viacej natrénované. Aj napriek tomu sme podali kvalitný výkon a bolo vidieť rozdielne psychické nálady v jednotlivých zápasoch. Sila prvých troch družstiev, teda Slávie, Bilikovej aj COP-ky je evidentná, pretože tieto dievčatá väčšinou šartujú v extralige žien. Náš výkon proti Slávii Bratislava si určite zaslúži pochvalu a bolo vidno, že aj naše hráčky majú svoje natrénované. Umiestnenie na 5. mieste môžeme z nášho hľadiska považovať za úspech a odráža to aj reálne postavenie v rebríčku výkonnosti jednotlivých družstiev na Slovensku.“ O týždeň neskôr sa Martin Roško tentokrát s výberom Kadetiek zúčastnil MSR v Žiline. Spišiačky po tuhom boji napokon získali nepopulárne „zemniakové“ medaily za štvrté miesto. „Skupina, ktorá vyšla našim kadetkám na základe umiestnenia v dlhodobých súťažiach, dávala nádej na postup medzi najlepšiu štvorku kadetských tímov na Slovensku. A naše dievčatá šancu jednoznačne využili. Postúpili sme do prvej štvorky po 2 vyhratých zápasoch nad Levicami i Žilinou a po prehre so Sláviou UK Bratislava. Žiaľ, potom sme už nevyhrali ani jeden zápas, pretože sme v nadstavbe podľahli Bilikovej Bratislava, čím sme sa kvalifikovali do nedeľňajšieho zápasu o 3. miesto. V ňom sme hrali so Sninou, ktorú sme v lige trikrát porazili a raz prehrali. Zápas sme otáčali z 0:2 na sety a vyrovnali sme ho na 2:2. V tajbrejku sme ešte dokázali viesť 10:6, ale nedokázali sme ho dotiahnuť do víťazného konca, takže sme prehrali 5. set 15:13, a celkovo 2:3. Dievčatá skončili na 4. mieste, podobne ako vlani, ale dnes na 3. miesto jednoznačne mali. Je na škodu, že v priebehu zápasu sa zranila Ema Kubičárová. Chcem pochváliť všetky dievčatá za výkon i za srdce, ktoré nechali na ihrisku. V 5-tich zápasoch predviedli volejbalovému Slovensku, že toho vedia dosť a že právom patria na M-SR, aj keď sa im tento rok ušlo opäť „iba“ to nepopulárne 4. miesto. Ale aj o to bolo treba veľa bojovať,“ skonštatoval spišskonovoveský kouč. Svoje posledné ligové zápasy hrali aj mladšie žiačky. Mladšie žiačky - 3 postúpili na MSR do Zvolena, mladšie žiačky - 4 odohrali posledné kolo s bilanciou jednej výhrou a dvomi prehrami a na MSR nepostúpili.

Karate

14. mája sa v Košiciach uskutočnili MSR detí a žiakov jednotlivcov i družstiev. Spišiáci vyslali do bojov o Majstra Slovenska 8 súťažiacich, a tí sa v ťažkej konkurencii už tradične nestratili KK IGLow Sp. Nová Ves vybojoval tri tituly Majstra SR (Krivda Marek, Mrovčák Peter a Petruška Matias). Striebro „brali“ Marek Krivda a Lara Dziedzinaová a bronz zavesili na krk Dominikovi Antošovi, Adamovi Cunikovi a Petrovi Mrovčákovi. Klub v konkurencii 51 tí-

mov obsadil ôsme miesto. Skvelé meno sebe i klubu naďalej robí športovec roka 2016 Dominik Imrich. Ten sa zúčastnil seniorských ME v Turecku, kde pod trénerskou taktovkou Jaroslava Javorského vybojoval bronz. Naposledy sa Slovák tešil z medaily v estónskom Talline v roku 2008. „Je dobrý pocit prelomiť to. Je to aj najcennejšie umiestnenie v mojej bilancii. Najťažší zápas bol určite ten prvý. Ten môže dobre nabudiť pretekára. Dobré som mal zmapovaných všetkých súperov, čo dosiahli, aké sú ich kvality. Preto bolo potrebné taktizovať do poslednej sekundy. Vedel som, že sú tam medailisti z ME a z MS. Nemal som čo stratiť, ako mi prízvukoval otec a tréner p. Javorský. Ono by ste sa divili, ale ten pocit veľmi pomáha. Do súboja o 3. miesto som dal všetko, ale zbytočne som neriskoval. Vedel som, že Ukrajinec Filipovych je starší, vyšší a má viac odsúťazené, ale taktiež, že aj ja som rýchly a presne na tom som staval. 2:0 je dobrý výsledok i vzhľadom na to, že vekom som ešte len junior. Určite mi tento výsledok dodá viac sebavedomia i chuti a verím, že ním môžem nabudiť mojich rovesníkov a nasledovníkov,“ skonštatoval Imrich.

Oliver Buza

Vydarenú sezónu vyšperkovali hokejoví kadeti cenným bronzom

Po nedávno skončených MS v ľadovom hokeji v Kolíne a v Paríži sa niekdajšia pýcha slovenského športu ocitla v riadnych „sračkách“. Pitvať sa v príčinách tohto stavu by si určite zaslúžilo samostatnú a siahodlú analýzu, ale to nie je našou ambíciou. My vám chceme priblížiť bronzovú cestu spišskonovoveských hokejových kadetov, ktorá, dúfame, aspoň trochu pohladí ubolenú dušu hokejového fanúšika.

Skvelá základná časť, bronz odmenou za tímovosť a bojovnosť.

Tá spišskonovoveská veru veľa dôvodov na radosť nemá. A – tím sa borí s vlastnými problémami v prvej lige, a tak nás v tomto ročníku najviac potešili kadeti. Tím pod vedením trénerského dua Ladislav Karafa

– František Gonda vybojoval skvelé bronzové medaily, nad ich sily boli len mladíci z hokejových bášť Trenčína a Slovana Bratislava. Novovešťania dokonca dominovali základnej časti, no zhodou rôznych okolností nezachytili úvodné zápasy nadstavby. „Veru, najťažšie nám bolo, keď sa začalo hrať o majstra. Začínali

sme so Slovanom a potrebovali sme bodovať, no postihla nás obrovská maródka a zápasy sme dokonca museli preložiť, čo nám vôbec neprospeľo. Navyše sa chlapci v tom termíne zúčastnili lyžiarskych výcvikov, čo znemožňovalo kompaktný tréning. Nepomohli nám ani dorastenci, ktorí tiež bojovali v play-off. Ale napokon

sme to nejako zvládli a odmenou nám boli zaslúžené bronzové medaily,“ opísal neľahký medailový boj František Gonda. Ten vyzdvihol hlavne ľahkosť, s akou Spišiáci vstúpili do sezóny a ocenil predovšetkým kolektívneho ducha, ktorý bol kľúčom k úspechu. „Určite je to družstvo, ktoré na sebe dokázalo počas celého

roka poctivo pracovať. Oni sa už v mladších ročníkoch javili ako silný tím a v tejto sezóne to dokázali pretransformovať do bronzu, ktorý si určite zaslúžili. A hoci základom bol silný tímový duch, určite boli v tíme osobnosti, o ktoré sa chalani a jedno dievča mohli oprieť. V bráne podával počas pokračovanie na str. 8

Mladší basketbaloví žiaci na domácej palubovke vybojovali bronz

V tretí májový víkend hostila naša metropola výkvet žiackeho basketbalu na Slovensku. V našej hale sa konal finálový turnaj Majstrovstiev Slovenska mladších žiakov. Účasť si na ňom vybojovali Inter Bratislava, Abovia Košice, Victoria Žilina, MBA Prievidza, Lokomotíva Sereď a do prestížneho klubu sa dostal aj domáci BK 04 AC LB Spišská Nová Ves.

Suverénny Inter, o zvyšné medaily tuhý boj. Krajňák vyslovil spokojnosť

Rovné tri dni prebiehali ľúte basketbalové boje. Mladí šarvanci z celého Slovenska ukazovali výbornému spišskonovoveskému publiku, že sa už čo – to z basketbalu naučili a stretnutia mali punc najvyššej kvality. Spišiáci začali svoju púť zápasom s neskorším suverénnym víťazom a proti Interu Bratislava museli hneď na úvod prehltnúť horkú basketbalovú pilulku. Prehrali vysoko 26 - 71, no rýchlo sa z tohto debaklu spamätali a v ďalšom zápase zdolali Žilinu 53 - 48. Nasledovala desaťbodová výhra nad Košicami 61 - 51, Spišiakom nenarobila problémy ani Sereď, ktorú porazili 59 - 36. A keďže basketbalový Inter presvedčivo ovládol aj ostatné zápasy, Spišiáci si to v posledný hrací deň rozdali v súboji o striebro s Prievidzou. Na základe predchádzajúcich výsledkov stačila Novovešťanom prehra o dva body. Vo frenetickej atmosfére, ktorá pokojne mohla konkurovať extraligovým duelom, napokon

Spišiáci prehrali 50 - 53 a o jeden mizerný bodík im ušlo striebro. Na krk si tak zavesili bronzové medaily, ktorými však len potvrdili príslušnosť k slovenskej špičke ako aj fakt, že mládež bola vždy pýchou nášho klubu. Stretnutia mladých spišských basketbalistov viedlo trénerské duo Krajňák – Pirník a ak vám je to prvé meno povedomé, hádate správne. Lukáš Krajňák pôsobí v A – tíme BK 04 AC LB SNV a v tejto sezóne si pri mladších žiakoch odkrútil svoju trénerskú premiérovú sezónu. „Sme veľmi šťastní, že sme napokon získali medailu. Chlapci odohrali náročný turnaj, nie je to vôbec jednoduché hrať dva zápasy za jeden deň. Myslím si však, že sme sa s tým vyrovnali dobre, i keď trochu mrzí, že striebro nám ušlo o jeden bodík, ale to o chvíľu preboľí a chalani sa budú tešiť aj z bronzu. Podstatné je, že ich basketbal bavil a aj keď im z basketbalovej abecedy ešte zopár písmenok chýba, je potešujúce, že basketbal hrať chcú a ak budú na sebe tvrdo pracovať, môžu z nich časom vyrásť ozajstní

basketbalisti,“ skonštatoval po turnaji Krajňák. A ako vnímal basketbalové zápasy z opačnej strany palubovky? „Je pravdou, že je to iné, ale určite poučné. Už viem, ako sa cíti tréner, ktorý chce čo najviac pomôcť tímu, ale z lavičky nemôže skočiť na palubovku a musí hráčom vštepovať, čo od nich potrebuje. Asi je to náročnejšie, ako byť priamo na palubovke,“ dodal. Je potešujúce, že najlepším hráčom turnaja, najlepším strelcom, ako i členom All stars výberu sa stal spišskonovoveský pivot Tomáš Hasaj. Ten neúnavne ťahal celý kolektív a napokon spolu so spoluhráčmi dokráčali až k bronzovým medailám. „Absolútne nám nevyšiel prvý zápas proti Interu. V ďalších zápasoch sme hrali viac tímovo a prejavilo sa to. Prišlo nečakané víťazstvo nad Žilinou, zdolali sme aj Košice i Sereď. Mrzí nás prehra s Prievidzou, ale taký je šport. Mne sa hralo veľmi dobre, sám som prekvapený, ako mi to išlo, bez spoluhráčov by som to však nedokázal, veľmi ma podporovali. Veľká vďaka patrí aj rodičom a fanúšikom, ktorí

nám vytvorili neskutočnú atmosféru a povzbudzovali nás až do samotného záveru.“

Javorský ocenil basketbalovú mláď, Korfanta verí, že rastú adepti pre extraligový dres

Spišiáci opäť raz ukázali, že Spišská Nová Ves je právom považovaná za jednu z báh basketbalu na Slovensku. Turnaj pod riaditeľskou taktovkou Silvie Glejdurovej zvládli organizačne na jednotku, čo potvrdil aj riaditeľ BK 04 AC LB SNV Rastislav Javorský. „Celé Majstrovstvá dopadli na jednotku. Pochválil ich aj komisár SBA, ktorý vyzdvihol organizačnú, ako aj športovú úroveň šampionátu. Chcem sa poďakovať chalansom, ako reprezentovali klub, v poslednom zápase ukázali príkladnú bojovnosť, škoda, že im to ušlo o jeden bod, určite to však pre nich bude dobrá skúsenosť. Veľmi ma však teší práca s mládežou, ktorá robí klubu dobré meno. Máme hneď niekoľko tímov na

finálových turnajoch MSR a pevne verím, že tento bronz nebude poslednou medailou, ktorú naši mladí v tomto roku získajú,“ skonštatoval prvý muž spišskonovoveského basketbalu. Ako sme už spomínali, po všetky tri majstrovské dni vládla v hale fantastická atmosféra. V hľadisku sme zazreli viaceré známe tváre, okrem rodičov a skalných fanúšikov sa na umenie mladých prišli pozrieť aj hráči A – tímu a zápasy bedlivo sledoval aj hlavný tréner BK 04 AC LB Erich Korfanta. Ten po záverečnom hvizde mohol pokojne konštatovať. „Myslím si, že chalani odohrali výborný turnaj, ktorý im veľmi pomôže v ich raste. Počas sezóny nehrávajú takéto ťažké zápasy, teraz si mohli otestovať svoju výkonnosť, hrali ťažké koncovky, navyše pred plným hľadiskom. Pevne dúfam, že niektorí budú napredovať, a že raz vybehnú na palubovku aj v extraligových dresoch. Boli to pre chlapcov určite poučné dni.“

Oliver Buza

Vydarenú sezónu vyšperkovali... dokončenie zo str. 7

celej sezóny spoľahlivé výkony Eugen Rabčan, strelecky sa darilo Bohušovi Šariškému, no a rozdielovým hráčom bol Oleksii Myklukha, ktorý nastrielal 41 gólov a v celkovom hodnotení kanadského bodovania skončil na štvrtom mieste. Určite sa všetci chalani majú šancu presadiť aj vo vyšších ročníkoch, čaká ich však dlhá a ťažká cesta s množstvom prekážok a okolností, ktoré môžu ovplyvniť ich kariéru,“ skonštatoval asistent trénera. Ten nezabudol poďakovať obetavým rodičom, celému realizačnému tímu, ako i riaditeľovi hokejovej školy, ktorí okrem finančnej pomoci podporovali klub na každom kroku.

Gonda pomenoval príčiny úpadku. Šport nech robia ľudia, ktorí ho milujú.

Akousi okľukou sme sa v našom bronzovom rozhovore predsa len dostali na začiatok. František Gonda nie je v hokejovom hnutí žiadny nováčik, a preto sme sa ho ako skúseného mládežníckeho trénera predsa len opýtali, kde on vidí hlavný problém slovenského hokeja. „Výtrácajú sa nám talenty, chlapci z ulice, alebo malého klubu, ktorí trávia väčšinu svojho času a detstva na zimnom štadióne, alebo na ulici s hokejkou. Dnes musíme deti učiť všetkým týmto činnostiam. A druhým problémom je, že peniaze určené na výchovu mládeže

a ohodnotenie trénerov sa nedostávajú tam, kam majú ísť, ale vždy sa niekde stratia... A dá sa povedať, že podobné problémy nás kvária aj v našom klube. Chýbajú deti, nevytvára sa konkurenčné prostredie, tak potrebné pre hokejový rozvoj. Absentuje aj finančné ohodnotenie mládežníckych trénerov. Všetko je o prístupe a riešení je, aby hokej, či šport všeobecne, robili ľudia, ktorí to vykonávajú v prvom rade z lásky a nie pre vlastné obohatenie,“ bez okolkov zhodnotil súčasný stav. A to, že v spišskom hokeji máme takých ľudí, dokázali kadeti, ktorí obliekli Spišskú Novú Ves do bronzového šatu.

Oliver Buza

